

Zilveren vleugels

ZILVEREN VLEUGELS

Deel 2 in de Vleugels Trilogie

VANESSA GERRITS

the sky is the limit
DUTCH VENTURE PUBLISHING

Zilveren vleugels
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2017 Dutch Venture Publishing
Auteur: Vanessa Gerrits

Omslagontwerp: Vanessa Gerrits & Natasja Storm
Illustratie: Vanessa Gerrits
Tekstredactie: Jen Minkman & Chinouk Thijssen

Eerste druk februari 2017
ISBN 978-94-92585-00-4
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Aan mijn zus in het blauw:
ik ben supertrots op jou!*

TOEN

Ongeveer een jaar geleden...

De jongeman luisterde al ettelijke minuten niet meer naar de rouwbegeleidster van het ziekenhuis. Ze ratelde het gestandaardiseerde formulier af zonder ook maar één keer naar hem op te kijken – voor haar was hij gewoon de zoveelste rouwende echtgenoot van een te jong gestorven vrouw en moeder.

Cathryn...

Hoe kon dit echt zijn?!

Hoe kon hij, Benjamin Hull, hier zitten in het mistroostige kantoor van de rouwbegeleidster – met een piepklein raam en niet meer dan een sanseveria op de metalen ladekast als opsmuk – om te praten over de dood van zijn geliefde Kathryn?

Hoe was dát de werkelijkheid, en de toekomst die hij met Cathy voor ogen had, in één fataal moment... wég?

Hij voelde zich zo machteloos, zo boos! En zo, zo vermoeid...

Ben weefde zijn vingers door elkaar en liet zijn voorhoofd ertegenaan rusten. Hij wilde slapen. Slapen zoals Kathryn.

‘...en natuurlijk is er nog de kwestie van de voortgezette medische zorg voor uw zoon...’ ving Ben op van wat de rouwbegeleidster nogal eenzijdig met hem aan het bespreken was. Zijn zoon, Lukas. Ja, die was er nog. Maar Ben voelde na de dood van Cathy geen enkele verbintenis meer met het kind, dat in de couveuse lag en nog steeds voor elke ademtocht moest strijden.

Hij wilde dat hij troost kon putten uit het feit dat hij met Lukas altijd nog een stukje van Kathryn bij zich zou hebben, zoals de rouw-

begeleidster aan het begin van het gesprek – toen hij nog luisterde – had aangehaald. Het tegengestelde was echter waar: zijn zoon zou alleen maar een dagelijkse herinnering zijn aan wat hij verloren had.

Iemand holde voorbij in de gang, waardoor het geluid van de voet-stappen zijn verdeelde aandacht opeiste.

‘Lucy!’ hoorde hij een vrouw roepen. Hij spitste zijn oren en dacht de stem van de hoofdverpleegster, Camille, erin te herkennen.

De Lucy die zij nariep was vermoedelijk de jonge stagiaire die erbij geweest was toen... toen...

Zonder acht te slaan op de rouwbegeleidster die hem aanmaande om weer te gaan zitten met een nogal schoolse ‘Meneer Hull’, stond hij op van zijn stoel en opende hij de deur op een kier om het gesprek af te luisteren. Hij kon het meisje met de lichtbruine krullen en de donkerbruine ogen nog net zien weglopen.

‘Je hebt het juiste gedaan,’ riep hoofdverpleegster Camille haar na. ‘Het is niet jouw schuld.’

Ben fronste. Hadden ze het over Cathy? Dat moest haast wel. Maar waarom zou de stagiaire zichzelf de schuld geven? Het jonge meisje had niets anders gedaan dan infusen aanleggen en monitors controleren.

‘Dat is het wel,’ sprak de stagiaire stellig tegen. Ze zag eruit alsof ze gehuild had, alsof ze nog steeds tegen tranen vocht. Het deed zijn hart een klein beetje smelten dat er iemand anders buiten hemzelf om Cathryn zou rouwen, zelfs al was het maar heel even tussen twee stagediensten door.

‘Lucy,’ riep Camille nog eens, maar het meisje verdween de lift in en intussen sloeg de rouwbegeleidster haar kantoordeur voor zijn neus dicht.

‘Beste meneer Hull, ik heb alle begrip voor de emotionele staat waarin u zich momenteel bevindt, maar afluisteren is nog steeds niet erg netjes.’

Zonder iets te zeggen ging Ben weer op de stoel zitten om te doen alsof hij naar de rouwbegeleidster luisterde. In werkelijkheid waren zijn gedachten nu bij het meisje met de krullen. De stagiaire, Lucy.

Hij had het gevoel dat hij zich iets hoorde te herinneren over

wat dat meisje gezegd had, iets wat zou kunnen verklaren waarom ze zich schuldig voelde voor de dood van zijn vrouw. Hij groef diep in zijn herinneringen van de laatste helse dagen, maar telkens als hij zijn ogen sloot, zag hij het levenloze lichaam van Cathy in het ziekenhuisbed liggen. Haar eerder bolle zwangere buik, nu leeg en plat, haar ooit zo levendige ogen dof en dood.

De stagiaire was destijds meestal quasi-onzichtbaar voor hem geweest. Zo verblind door zijn zorgen als hij toen was, was hij nu blind door zijn intense verdriet.

Na het eindeloos lijkende gesprek hield Ben bij het naar buiten gaan, met brochures over de vijf fasen van rouw onder zijn arm, abrupt halt voor het zoekertjesprikbord van het ziekenhuis. Op een poster staaarde de getekende beeltenis van een Engel – een van de bovennatuurlijke wezens die over Nieuw-Anvers waakten, al werden ze dan bijna nooit gezien – hem aan.

Hij scheurde een papiertje over een vermiste lapjeskat aan de kant om de tekst die erbij stond te lezen. Wat hij las, deed een rilling over zijn lichaam lopen: *De Engelen zijn bij u*.

Hij herinnerde het zich.

Dat was wat Lucy gezegd had, vlak voor de hel losbarstte. Nee, het was... Ja, hij herinnerde het zich haarscherp nu: 'Maar de Engelen zorgen voor hen,' had het meisje gefluisterd net voordat Camille binnenstormde en toestemming vroeg om Lukas te opereren.

En dan was er nog iets, iets wat bijna even wazig leek als een droom, nu hij eraan terugdacht: een etherisch licht dat uit Lucy's handen straalde en hem wekte uit een hazenslaapje toen hij aan de zijde van Cathyrin ingedommeld was.

Kon het zijn dat... Was het mogelijk?

Het allerliefst was hij terug naar de rouwbegeleidster gerend en had hij verdomme antwoorden geëist: werkten er Engelen in het ziekenhuis? Engelen die de dood van zijn liefde, zijn leven, zijn Cathyrin op hun geweten hadden?

Maar hij wist dat zulke vragen zinloos waren. Dit ging nog veel verder dan beroepsgeheim. Als hij wilde bewijzen dat Lucy niet zomaar een toegewijde stagiaire was, maar in werkelijkheid de Beschermengel die zijn vrouw zo harteloos had laten sterven, dan zou hij zelf op zoek moeten naar de antwoorden.

Iets in zijn hart dat eerder gesmolten was bij de aanblik van de rouwende stagiaire, bevroor voorgoed. De foldertjes vielen uit zijn handen en waren vergeten voor ze de grond raakten toen een ijskoude realisatie zich meester maakte van het lichaam van Benjamin Hull. Hij balde zijn vuisten en ademde zwaar.

Als zijn vermoedens waar zouden blijken – en hij wist wel zeker dat dat zo zou zijn, hij voelde het in elke scherf van zijn gebroken hart – had hij voortaan nog maar één missie in het leven: de engelen laten boeten voor hun fout, want het was een grove, grove fout dat ze Cathy hadden meegenomen!

En dat zou hij hen betaald zetten, te beginnen met...

Lucy.